

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adatnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 ft — Félévre 2 ft — Negyedévre 1 ft. Hirdetések a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hová az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
--	---	---

Szentes a megye ellen.

Szentes városa a f. hó 20-án tartott közgyűlésén kimondotta, hogy egy árva krajczárt sem szavaz meg azon vasut kiépítésére, a mely vasút összekötné Szenteset, Szegvárt és Mindszentet, H.-M.-Vásárhelylyel.

E határozatával az úgynevezett megye ellenes párt bebizonyította, hogy nevének méltóan megfelel, mert nemcsak hogy szívében nem viseli a megye nagy közönségének érdekét, de sőt, a hol csak módját ejheti, folyton saját érdekeit tolja előtérbe, a vármegye rovására. Ilyen körülmények között nincs forróbb és őszintébb óhajtasunk, mint hogy bár lenne mielőbb Szentes város egy önálló törvényhatóság, hogy elvégre megszabadulhasson megyénk a Szentesiek zsarnoki uralma alól! Mert hogy egy város annyira kiaknázza azon kedvező helyzetet, amely szerint több szavazattal rendelkezik a vármegyén egy maga, mint Csongrádmegye összes többi községei,

— arra nincsen példa széles Magyarországon!

Ha Szentes városa kilép Csongrádmegye keretéből, az csak előnyére válik a vármegye többi községeinek. Mert ha Szentes továbbra is ekként uralja a helyzetet, Csongrádmegye összes községeinek koldus botra kell jutniok. Eddig is csak az volt egyedüli szerencsénk, hogy a vármegye élén oly férfiak állottak és állnak ma is, kik magas hivatásokat felfogva, ellensúlyozták az úgynevezett Szentes városi párt túlkapásait, felfogva azt, hogy a Szentes városi párt érdeke nem azonos Csongrádmegye érdekeivel, s azok nem a megye jólétére, hanem saját önző céljaik érvényesítésére töreksznek. Éppen azért, álljon Csongrádmegye élén bárki, aki első sorban a megye összes községeinek és nem egyedül a Szentes városi párt érdekeit tartja szem előtt, az el lehet készülvén a folytonos üldöztetésre és arra, hogy azok, akik mindig az egészséges megyei kormányzat ellen agítálnak, őt üdvös tö-

rekvéseiben soha támogatni nem fogják.

Ebből villágosan látható, hogy mindaddig amíg Szentesen azok uralják a helyzetet, kik ma a főispán és a megye ellen agyarkodnak, állapotaink változni nem fognak semmiben. Folytonos küzdelem, harc és háboru lesz a megyén, s békétlenség és pártos visszavonás azok között, akik egyetértő, vállvetett működéssel a megye érdekeinek előmozdítására lennének hivatva.

Arra, mia Szentesiekül a napokban megtörtént, hogy egy párt töredék azért, mert a főispánnak nem tetszik úgy cselekedni, a mint ők akarják, — deputatio menjen a miniszterhez a főispán elbocsájtását kérelmezni, nem tudunk példát találni. No hiszen az lenne még a furcsa komédia, ha az ilyen kérelmeknek a miniszter helyet adna!

Ugyan ha szabad kérdeznünk a mélyen tisztelt szentes-városi pártot, ép elmével tetszett kigondolni ezen hallatlan képtelenséget? Hát van-e a világon oly miniszter, ki néhány ember kedviért elbocsásson egy olyan

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA.

JOLÁN.

— A „Csongrádi Lap” eredeti tárczája, —

Irigylésre méltó napsugár!

Még a nehéz selyem függönyök sem simulhatnak eléggé egymásra, hogy olyan kis nyílást ne hagyjanak, a melyen keresztül utat ne törhetne magának! Szeszélyesebb az, mint maga Jolán, a kinek boudoir jába, e titkos szentélybe, a leggyönyörűbb tavaszi napok egyikén bekandikált; Jolán öklöbe szorította apró kacsóit s durczásan sziszegé fogai között: „szemtelen!”

Ki, vagy mi?!

Hát a napsugár, amely elég vakmerő volt az ágyon heverésző leány mélytűző szemével vetélkedni. Haragosan emelé föl fejcskáját, a melyen a piros-szalagos éji-toilette ugyanazon szabályosságban állott még, a mint azt tegnap este feltűzte a szobaciczusok legügyesebbike, a szemérmes Katicza.

Jolán balkezével a csengettyű-zsinór után nyúlt s lassan kiemelkedett ágyából. Katicza előtte termett; belebujtatta úrnője apró lábait az arany-himzésű papucsba; márvánnyal vettekő karjait a reggeli pongyolába. Démoni

szépsége még inkább föltűnt ebben az öltözetben. Hogy is ne! Hiszen ezen öltözet vinta ki magának a legszebb jogot. Olyanná lett ez, mint a kép-keret. Keret nélkül sokat veszít a kép... szépségéből!

Jolán nem született ilyen kényelemben! Atyja gépész volt; a gép zuzta össze.

Anyja sokat, igen sokat dolgozott éjjelnappal; bele vakult. Bátyja ott esett el Boszniában: anyját e csapás sirba dönté. Egyedül maradt árván, elhagyottan. Nem örökölt semmit, csak anyagi szépséget és... és tizenhat évet!

Akkor szép volt, mint egy angyal; most, amilyen szép csak démon lehet, hogy elragadja az angyal elől a győzelem babérját.

A nyomor nagyon hamar bevezette őt az élet iskolájába ép úgy, mint annyi más ezret; és ahol más végzi: ő ott kezdette a... bukásnál!

A nő — mondják — ha egyszer az örvény szélére lépett: nem bír megálni mindaddig, míg az örvény fenekére nem ér. A mérséklet megszűnik s addig mennek, míg a sár, a melybe süllyedtek, fejük fölött össze nem csap.

Sok igaz van ebben!

Öreg tél volt. Az utcán alig szállinkózott egy-két lélek. Csak itt-ott — némelyik szögleten — lehetett látni a kendőzött bűn

piros arcát, vagy a nyomor sajtolta könyűk csillogását. A permetező eső ólomseppé súlyosult s úgy verődött a künn levők arczába.

Jolán a szívtelen hitelezők egy ilyen napon szépen kitették lakásából; eladták csekélyke holmiját s a mije megmaradt: azt nagyon könnyen beköthette egy kendőbe s mehetett világra.

El is ment. Faluról-falura, házról-házra: munkát, szolgálatot keresett. Elutasították mindenütt. Kétheti koborlás után beért a fővárosba. A mije volt elfogyott s étlen-szomjan barangolt az utcákon. Ment, a merre a tömeg sodorta.

Nagy, fényes ház-sor közé jutott. Csókos ajakáról, amely nevető fogsorait takarta, egy fájdalmas „ah” lebbent el; megtört szemei tűzben égtek, amint egy kirakat előtt megállott. A legkülönbébb déli gyümölcsök, sajtok s inyet-ingerlő sonkák választékos vegyületben állottak egymás mellett... vevőre várva, Jolán csak nézte... nézte. Lehet, hogy ajkai önkéntelenül susogtak valamit, mert a mellette elmenő öreg úr hirtelen visszafordult, mélyen szemei közé nézett s megfogva állát, így szólt hozzá:

„Jöjj, aranyos csibiském! Adok én neked különbet is!”

És Jolán ment, mint az álom-kóros. Mit tudta ő hová, minek? Elhagyta őt akarát-

főispánt, kinek működésével a megye óriási többsége minden tekintetben meg van elégedve.

Ilyen formán még megérjük azt is, hogy Csátár Zsiga Szendrei Gerzsonnal egyetemben, küldöttséget menesztenek Ő felségéhez, hogy a miniszterelnököt bocsássa el, mert az nekik nem tetszik.

De még inkább és határtalanul bámulunk azon, hogy Horváth Gyula képviselő úr vállalkozik az ilyen küldöttség nevében szót emelni a miniszter előtt, különben is annyit vagyunk bátrak megjegyezni, hogy Horváth Gyula képviselő úr szentesi szerepléseit, mint olyan egyének, kik a „szabadelvű párt” zászlója alá tartozunk, egyáltalán nem értjük és nem vagyunk képesek felfogni. Mert ha ezt az elnyomott igazság érdekében tenné, akkor értenők, de mert épp az ellenkezőről, arról vagyunk meggyőződve, hogy az egész semmi más, mint néhány hiú pártvezér kifundált furfangja, egy három felvonásos bohózat, lehetetlen meg nem mosolyognunk Horváth Gyula képviselő úr beavatkozását. Tessék meghallgatnia a vármegye közönségének többségét, s illetékes helyről fogja megtudni, hogy a megyei torzsalkodásokat korántsem Zsilinszky idézte

elő, hanem ellenkezőleg ezen hallatlan állapotok megteremtője Sima Ferencz úr, az a Sima Ferencz, a ki előtt Horváth Gyula képviselő úr a hatalom előtt soha meg nem hajtott fejét — lehajtotta.

Mi azonban meg vagyunk győződve arról, sőt már hallottuk a megnyugtató kijelentést, hogy Magyarország miniszterelnökében van annyi alkotmányos érzület, hogy a vármegye többségének meghallgatása nélkül, határozni nem fog!

Végül egy pár szavunk van azon tisztelt mindszerenti polgártársainkhoz, kik dacára a szentesi városi párt ama határozatának, melylyel kategorikusan kimondatott, hogy Szentes városa a mindszerenti vasút kiépítéséhez egy krajczárral sem fog hozzá járulni, mégis csatlakoztak a szentesi főispán buktató expedícióhoz: „Szégyeljék magukat!”

A bíróválasztás.

Valahányszor a bíróválasztás előtt állunk, mindannyiszor kételkedés szállja meg lelkiünket, hogy ugyan polgártársaink között akad-e ember, a ki feláldozza nyugalma és városunk annyit hánytatott hajójának kormányzására magát elszanjá.

Mert hiszen jól tudjuk, hogy a bírói állás egy ily nagy mezővárosban nehéz és terhes; oly közhivatal, melyet a hozzá kötött

csekély tiszteletdíj mellett elvállalnia egy oly polgárnak, ki iskolázottsága és műveltségénél fogva tényleg és valósággal képes megfelelni ez állás követelményeinek, — áldozat.

De miután községünk jó közigazgatása, s községi háztartásunk nagy kérdései mindenek előtt megkövetelik, hogy hacsak lehet a községi elöljáróságnak feje egy, a kor színvonalán álló, a város nagy közérdekeiért mindenkor tettekre kész, a községi közigazgatás és hivatali ügykezelésben is jártas egyén legyen, minden egyes alkalommal mégis törekedtünk odahatni, hogy a községi bírói tiszttel betöltésére oly egyént nyerjünk meg, a ki bír a fentebb kimutatott jeles tulajdonokkal.

Hála a gondviselésnek, törekvésünknek — mint a jelek mutatják — ezúttal meg is lesz régen várt sikere!

Mert végre, a hivatottak közül akadt, egy férfiú, ki ha a nép bizalmáról a választás alkalmával meggyőződést fog szerezni, kész meghozni ezen áldozatot, és lerovandó a község polgárát városa irányában megillető egyik legterhebb, mert felelősségteljes kötelezettséget, — vállalkozni fog a községi bírói hivatal elfoglalására.

Herke Ferencz úr, köztiszteletben álló polgártársunkat sikerült végre több tekintélyes községi képviselő és polgárnak reabírni, hogy hozza meg ez áldozatot városának és engedve polgártársai bizalmának, vállalja el az elöljáróság fejének tisztét. És a község javáért mindenkor a cselekvés terére lépni kész szeretett polgártársunk, belátván, hogy városa érdekében kívánt emez áldozattal tartozik, ígértett tett, hogyha meg fog győzödni a község bizalmáról, személyéhez való őszinte ragaszkodásáról, kész a községi bírói tiszttel betöltésére vállalkozni.

Teljes tisztelettel, elismeréssel fogadjuk Herke Ferencz úrnak egy jó községi polgárhoz illő és méltó magatartását nemcsak, de a legbensőbb örömeinknek is sietünk kifejezést adni elhatározása felett. És pedig nemcsak azért, mert az alkalmas jelölt megtalálásában közön-

tereje. Ment ahová vitték.

Fényes, gazdagon díszített terem: léptek. Az öreg úr ölébe vette s úgy etette, mint a gyermeket. A leány evett és ivott. Evett sokat, ivott nagyokat. S az öreg? ... összebeszélte neki tücsököt-bogarat. És aztán?

Aztán Jolán nem éhezett többé. Reggelre már selyem-párnák között ébredt föl; inasok, szoba-leányok lesték parancs szavát. A szokatlan helyzet csak rövid ideig zavarta nyugalma; rövid egy hó lefolyása után egészen beleélt a dologba. Tetszett neki ez az élet: legalább ő úgy mutatta!

Egy év múlva már saját palotájában lakott. Az egész napot otthon töltötte, s csak az öreg úr látogatásait fogadta el. Ez egyhangúságot jó darabig nem zavarta semmi sem. De Jolán egyszer beteg lett. Az öreg úr ott virrasztott ágyánál; a beteg minden kérését saját kezűleg teljesítette; mert egy öreg asszonyon kívül senkinek sem volt szabad a szobába lépni. Az öreg asszony egy napon eltűnt ép oly észrevétlenül, mint ahogyan a palotába jött. Nem tudta senki: hová lett; de azt sem, hogy honnan jött?

A leány fölépült. Úgy látszott, e betegség volt a tűz-keresztiség, melyet kiállva, szépsége ezerszer tündöklőbb lett. Ez volt a határvonal, melyen innen az angyali, túl pedig a démoni szépség leledzett.

Öt hosszú év pörgött le azóta.

Az öreg úr rég ott künn pihen a kerepesi temetőben, Sirját beleperte a moh; a feledés átka. Mintha senkit sem ismert volna világléteiben, s őt sem ismerte volna senkisében. Jolán már régen elfeledte. Miért is zavarná az élő a holtak emlékeit azzal, hogy egy-egy sohajt vagy könnyűt szentelne emlékének?

Azt tartotta: elevennek eleven, holtak holt!

De mégis tévedünk. Az öreg éveinek számát jól megőrizte emlékében s azon elvből indulván ki, hogy kétszer harmincz,

vagy háromszor húsz az mindig csak hatvan: felcserélte tehát az egy hatvanast két harminczassal.

De azért már nem élte azokat a nyugodt percekét. Néha egy-egy könnyűt törülte le bárszony pilláiról; egy-egy sohajt szalasztott el eper-ajkairól. Az az egyhangúság, a melyben azelőtt jól érezte magát: most eltűnt s helyette a zaj, a keresett szórakozások egész halmaza lépett előtérbe. A pezsgős poharak csengésébe oly észbontólág csengett bele vig kacaja, miutha meg akarná szégyeníteni azoknak tiszta hangját! Oly vidáman csicseregtek mikor sokan látták, s ha nem látta senki: sirt... sirt keservesen.

Úgy látszott, csak abban az egy órában boldog igazán, a mikor séta-kocsizást tett!

Rendesen tíz órakor kelt föl s asztalán készen állott már egy csomag ezukor sütemény és csecse-becse. Tizenegy órakor elő állt a fogatja — lett legyen bármilyen idő — s nem volt kincs, a miért ő otthon maradt volna. A kocsi végig robotott vele a főbb utcákon s a Ferencz-város szélén megállott. Egy és ugyanazon helyen már négy év óta. Jolán gyorsan kiugrott mindannyiszor a kocsiból; hóna alá szorította a kis csomagot s kerülő utakon menve: megállott egy roppant külsejű ház előtt. Itt óvatosan körül nézett s mint a tolvaj suhant be a kapun.

Négy év óta nem volt nap, hogy ezt elmulasztotta volna. Négy év óta hordta ide a csomagot s a nélkül tért vissza mindig.

Abban a házban pedig a Ferencz-város leghiresebb „angyal-csinálója” lakott. Vén, összetöppörödött asszony. Két-rét görbe teste örökös kérdő-jelként állott az ember előtt s csak aranyak csengésére egyenesedett ki egy kissé, hogy fölkiáltó-jellé váljék. Egy francia közmondás azt tartja, hogy a vén-asszonyok mind egy kapta fara készültek: bajos őket megismerni! De ezt az egyet

mintha már láttuk volna valahol? No igen! O ápolta Jolánt, amiódön beteg volt. Ez az asszony minden kérdésből lelkiismereti dolgokat csinált. A kiadott rendelethez betű szerint ragaszkodott: csak győzni kellett őt pénzzel.

És Jolán győzte!

Azt, az alig négy éves, aranyfürtű szőszke gyermeket, a ki mindig ott settyenkedett körülötte, ott dadogott egész nap a fülébe: már egészen megszokta. Ő, a ki azelőtt egy fél év alatt „biztosan” angallá tette az ártatlan kisdedekeket: már négy év óta dédelgeti ezt az aranyos kis jószágot. Nem is fogadott azóta dajkaságba mást.

Ennek a gyönyörű teremtésnek hordja Jolán naponként azt a csomagot. Mikor beér az udvarra s meglátja e gyermeket: ölébe kapja s ezer meg ezer csókkal halmozza el. Majd beviszi a szobába: eléje tárja a hozott csecse-becsét; letelepedik melléje a földre s ott játszik vele. A gyermek kedvéért gyermek lesz. Hagyja magát cibáltatni, ütni, csipkedni; összebeszél minden bohóságot. Oh! mily egészen más az a kacaj, a mely ilyenkor hangzik föl beszédes ajakáról, mint az, a mit a poharak csengése között ad! Mily egészen más a kedv; más az örömköny; más minden... minden!

És az a kis gyermek mintha tudná, hogy eziv-véréből van annak, a kivel játszik: oly igazán, oly forrón szereti; oly hévvel öleli s oly édesen csókolja nagy játszó társát!

Igy folyik ez napról-napra.

De azért Jolán nem mer itt sokáig időzni, mert mit szólnának az emberek?! Csak nem kompromittálhatja magát?! Istenem ha megtudnák... Nem, nem szabad megtudni senkinek, senkinek. Ha felő az az aranyos szőszke jószág: ő benne csak jölte-vőjét tisztelje, de ne — szülő anyját!

Szegény névtelen gyermek!

Szegény, szegény, anya!

ségünk célját érte, de azért is, mert pénztárnoki működése idejéből közönségünk a legjobb emlékekkel van hivatalos működése felől.

És így benne nemcsak a bírói állás méltó betöltésére hivatott jelöltet üdvözljük, de a volt régi kipróbált, városának már több fontos szolgálatokat tett és ezért mindannyi-nak elismerésére és bizalmára érdemes férfiút.

Aldozat készségével szemben tehát csak egy kötelességünk van: megjelenni minél nagyobb számmal a választás színhelyén f. évi április hó 28-án reggeli 9 órakor a város közházánál s ott egy szívvel és lélekkel mondani: *Eljen Herke Ferencz Csongrádváros bírája!*

Ki legyen a jegyzőnk?

Csongrád városa, bár nagyközségi közigazgatási szervezettel bír és nem a fejlődöt-tebb városok szervezetével, mindamellett a nagyobb alföldi városok közé tartozik úgy kulturájánál, mint közel 21,000 lelket számláló lakossága nagy számánál fogva.

Egy ily nagyobb város jegyzőjének véleményünk szerint nemcsak azon szűkebb körű képesítéssel kell bírnia, mit a községjegyzői szigorlat a jelölttől megkíván, hanem úgy társadalmi, mint jogi és közigazgatási tekintetben nagyobb műveltséggel felfegyverzett egyéneknek kell annak lennie, ki a jegyzői tiszttel nálunk, a város érdekeinek megfelelő módon, van hivatva betölteni.

E mellett a közönség érdekében fölötte kívánatos az, hogy a jegyzőjelölt szepültelen tiszta jellem, megbízható becsületesség, egyenesség, egyesek iránti készséges jóakarát és a város érdekei iránt mindenben teljes szolgálati készséggel bíró ember legyen. Mindeme jó tulajdonokat pedig ritkán lehet feltalálni, a jegyzői állomásra pályázó egyéneknek és éppen ez az oka annak, hogy miután tíz év folyama alatt úgy a magán élet érintkezéseiben, mint a közéletben szerzett tapasztalataink Holczler Adolf úrral szemben oda nyilatkoznak, hogy jegyzői jó tulajdonok benne meg vannak, — kívánjuk és óhajtjuk az ő megválasztását, a közönség és városunk érdekében. És miután a jegyző választás kérdésében első előttünk a községi jó közigazgatás a város közönségének érdeke: egyáltalában nem engedhetjük befolyásoltatni magunkat, a különben is csak kotes fogásból egyesek által hangoztatott vallási tekintetek által.

Mert maga avallás senkitem képesít jobban a másiknál a közhivatali állásra, hanem a nagyobb megbízhatóság adja meg az előnyt egyik jelöltnek a másik felett.

Holczler úrnak két kiváló tulajdona van:

Egyik a megbízhatóság, kifogástalan és kipróbált becsületesség, a másik a szives jóakarát és önzetlen szolgálatkészség bárkinek jó ügyét előbbre vinni egyéni közreműködése és szolgálataival.

Ezen ajánló tulajdonait jól ismeri Csongrád város vépe, s ezért óhajtjuk az ügy érdekében, hogy a betöltendő jegyzői állásnál a bizalom feléje forduljon és e lap jövő számában már üdvözölhessük őt, mint e város, derék nagy reményekre jogosító jegyzőjét!

Tekintetes Szerkesztő úr!

F. évi április 28 azaz keddi nap Csongrád város közönségére nézve jelentőséges nap lesz, mert e napon Pirooska István önkényes lemondása folytán a bírói, továbbá a II-od jegyzői, végre Szöke Illés és Szabó Imre önkényes lemondása folytán 2 tanácsnoki állomás fog választás útján betölteni.

A keddi nap ezen jelentőségénél fogva bizonyára szükségesnek jelentkezik, hogy egy képviselőtestület a jegyzői állás tekintetében, mint e választó közönség a bírói és 2 tanács-

noki állás tekintetében a jelöltek iránt komoly megállapodásra jusson.

Városunknak több mint 20 ezer lélekkel bíró lakossága az elmúlt szomorú évtizedekből származott községi beteg állapotok gyökeres kijavítása céljából jogosan elvárhatja a képviselőtestület és illetve választó közönségtől, hogy főleg a bírói és különösen a II-od jegyzői örökös tiszti állás betöltésénél első kellék legyen a minél nagyobb szellemi képesítés, másod sorban az elismert szorgalom s nagy buzgóság és harmad sorban a feddhetetlen és szelid jellemben nyilvánuló megbízhatóság!

Ezen most említett három sarkalatos tulajdonság legyen tehát azon kellék, melyet a hivatalok betöltésénél és főleg a II-od jegyző jelöltnél, megválasztásuk elengedhetlen feltételül megkívánunk.

Köztudomású dolog, hogy városunkban mint nagy községben, a községi ügyek százoldalú vezetése tényleg a két jegyző, mint egy épület két sarkoszlopán nyugszik.

A két jegyzőnek tehát, mindent felölelő széles munka körük — magyarul mondva — minden tekintetben 13 próbás munka erőket igényel.

Ezen irányadó tekinteteket komoly megfontolásra méltatva, felmerül azon kérdés, hogy ez idő szerint a képviselő testület és választó közönség van e azon kedvező helyzetben, hogy egyik vagy másik jelöltjében a fentebb hangsúlyozott 3 kelléket együttesen feltalálhatja? És erre, megnyugvással válaszolhatjuk hogy — igen!

Tudtommal a bírói szék egyik komoly jelöltje Herke Ferencz birtokos lakos társunk és volt városi pénztárnok. Az ő hivatalnoki pontos és feddhetetlen jellegű tiszta működésére, a közügyek iránti folytonos meleg érdeklődésére, vagyoni és személyi állása teljes biztosítékot nyújthat mindnyájunknak, hogy a bírói szék egy arra hivatott és képesített egyén által fogja személyében betölteni.

A mi továbbá a II-od jegyző jelöltekkel illeti, ezen kérdésnél ismét szerencsés helyzetben állunk.

Ugyanis az egyik pályázó leszen, hosszabb rábeszélés után városunk szülötte Holczler Adolf ügyvédjelölt, ki a jegyzői vizsgát nem régebbe kitüntetéssel tette le.

Mindenki előtt ismeretes dolgot említek fel akkor, ha szóvá teszem, hogy Holczler Adolf úr több mint egy évtizede ügyvédjelölt minőségben a és politikai különböző ügyekben szerzett folytonos gyakorlatban széles körű ismereteket gyűjtött; mint városi és megyei képviselő a közügyeket érdeklődéssel szolgálja, szelid, szolgálat kész bánás-módja, részére közkeveltséget szerzett, jellem szilárdaságából kifolyó megbízhatósága általánosan ismert s így tulajdonságai teljesen méltóvá teszik őt a választó képviselő-testület és majdan az összközönség bizalmára.

Az általam tisztán a közügy érdekében egészen tárgyilagosan vázolt — mert megjegyzem, hogy én jelölt úrnak még pertu barátja sem vagyok — ajánlatos tulajdonságait némelyek által pusztán kortes fogásból fellebbentett hitvallási állapot nem esőkkentheti; mert hisz tudjuk és látjuk hogy az egész mivel világon ministeri, felsőbb bírói, udvari tanácsosi és egyéb magas rangú hivatali állások — vallási különbség nélkül töltetnek be az arra érdemes egyének által.

Igy tehát bizonyára ferde felfogásra mutat a választásoknál hitvallási indokból korteskodni.

Az általam kimutatott kedvező állapotokból tehát bizavást remélhetjük, hogy egy a bírói mint II-od jegyzői és 2 tanácsnoki állás betöltése — utóbbiaknál ugyancsak alkalmas lakos társak kijelölése mellett — a keddi napon a közügy javára fog eszközöltetni! Ugy is legyen!

Tisztelettel maradtam Csongrád 1891. április 26-án, Egy városi képviselő.

Ujdonságok.

— április 26

— **Buzaszentelés.** Tegnap, április 25-én volt Sz. Márk napja, egyszersmint a buzaszentelés ünnepe. Nagy számú ájtatos közönség zarándokolt a templomból a reggeli sz. mise meghallgatása után a temető mellett elterülő buzaföldre, hol a szokásos szertartás végeztetett. A megszentelés után legáldásosabb volna a veteményekre az alkalmas idő, mert a gabonafélék is silylik a hosszú telet, a gyümölcsfák sem képesek virágozni.

— **Harang feltevés.** E hó 24-én a közönség tömeges jelenlétében emelték, vagy helyesebben, húzták fel csigán a torony ujra öntött „kis második“ ját. — Mint értesülünk a plébános úr e harangon kívül — mely 2 m. mázsás — még egy másik nagy harangot, 16 mázsás súlyt rendelt meg a Walsers-féle gyárban. A harangok állványai szintén vasból fognak készíttetni. Ezen újítások a templom pénzből teljesíttetnek, s mintegy 5000 frtba kerülnek.

— **A közs. iskolaszék** ma vasárnap d. u. 3 órakor tartja április havi gyűlését.

— **Tankötelesek.** Az 1891—92-ik tanévre összeirt tanulók névszerinti kimutatásából közöljük, miszerint a város belterületén 6—12 éves fiú 833 és leány 850, összesen 1683, a tanyák között fiú 513 és leány 476, együtt 989 tanuló van. E szerint a város bel-és kül területén a mindennapi iskolába járó tankötelesek száma 2672. 12—15 évesek a város belterületén: fiú 350, leány 252, együtt 602; a tanyák között: fiú 217, leány 155, együtt 372. Tehát a 6—15 éves tanulók száma a város belterületén: 2285 s a tanyák között 1361 vagyis a tankötelesek száma összesen 3646. A f. tanévre összeirt tankötelesek száma 3211 volt. Így tehát a szaporulat 435.

— **A szentesi 100 as küldöttséget,** mely a nagy hű-hó közben 54 szál busz magyarrá redukálódott, f. hó 22-én délután vezette fel Horváth Gyula orsz. gyűlési képviselő és Szentés város diszpólgára, grf. Szapáry Gyula miniszterelnök belügyminiszterhez. A küldöttség szónoka ugyancsak Horváth Gyula volt, ki beszédében hangsúlyozta, hogy ő ugyan nem valami nagy készséggel vállalkozott a deputáció vezetésére, de hát elvégre is vállalkoznia kellett. A miniszter válasza mivel sem volt különb, mint amit hasonló esetben bármely miniszter is válaszolt volna, hogy t. i. beható vizsgálat tárgyává fogja tenni az ügyet, ami köznapi nyelven körülbelül azt jelenti, hogy kár volt kendeknek felfáradni edes jó atyámfiai, mert itt kendekre éppen semmi szükség nincsen! — Mindazonáltal a küldöttség teljes megalázkodással zónázott vissza Szentésre.

— **Szentesi ügy a képviselő házban.** „Addig jár a korszó a kutra, míg el nem törrik!“ Ez a zamatos magyar közmondás nagyon rá illik a Szentes városi pártra. Addig készülték elbuktatni a főispánt, míg utóljára magukat vágják hanyatt. E hó 22-én nagy dolog történt. Ugyanis a képviselőházban Komjáthy Béla országgyűlési képviselő, neki ugratva Sima Ferenc és társai által, interpellációt intézett gr. Szapáry Gyula belügyministerhez azon állítólagos zsarnokságok miatt, miket Csongrád megye fő- és alispánja visz véghez a szorgalmas hivatalnokok ellen. Megkérte a minisztertől, vajjon tudomással bíre ezen hallatlan dolgokról és szándékozik-e ezeken segíteni? A miniszter válaszában kijelenté, hogy sok mindenről tud, de azt, hogy mind ezeknek a fő ispán lenne az oka, nem tudja, sőt ellenkezőleg biztosan állithatja, hogy a főispán mindent elkövet jó adminisztráció érdekében. Kijelenti végül, hogy teljes erővel rajta lesz, hogy a helyzet minden irányban megjavuljon, de nem fáklyás zene, bankett és deputáció útján, hanem erélyvel és kitarással. Annyi tény, hogy ennél meghatóbb, férfias nyilatkozatot miniszter még soha nem tett; de az is tény, hogy akkora bakot, mint ez alkalommal a szentesiek lóttek, még eddig nem lótt senki se!

— **Becsületsértés.** A szentesi kir. járásbírósg Tóth Kálmán szentesi adó-ügyi tanácsnokot 100 frt bírságra ítélte, a Dr. Csató Zsigmond vármegyei főjegyző elleni becsület sértési perben.

— **Ismét felfüggesztett jegyző.** A csongrádmegyei jegyzőkre rossz világ van, mert híjába, nem úgy van már mint volt régen. Ez a mi főispánunk még azt is megkívánja a jegyzőktől, hogy dolgozzanak. Így történt azután, hogy a hagyatéki ügyekben tanúsított muladékoság miatt, Dr. Kelemen Béla főszolgabíró **Zádony Károly** dorozsmai jegyzőt állásától felfüggesztette és ez állásra Faragó László t. szolgabíró helyettesítette.

— **Az országos honvédegyesület** össze állította az életben lévő 1848-49-iki honvédek jegyzékét. E jegyzék szerint a szabadság harcászai közül még 29.930 él. A jegyzékben mindegyik honvéd neve mellett megvan jegyezve hogy milyen rangot viselt, és most mi a foglalkozása, milyen anyagi körülmények között él. A kimutatás szerint a többek között Szegeden 138, Hm.-Vásárhelyt 185, Szentesen 205 és Csongrádmegyének többi községeiben 95 48 as honvéd van.

— **A magyar ipar diadala.** A tüzoltószerkek gyártása terén nemcsak hazánkban, de a külföldön is csak kevés iparosnak sikerült oly ritka szép eredményt elérni, mint Walsler Ferenc országos tüzoltószerkek gyártása terén az uttörés érdeme. Hogy mily nagy tevékenységet fejtett ki Walsler Ferenc ez iparág fejlesztése érdekében, élénken bizonyítja ana körülmény, hogy ez évben készült el az ő mintaszertien berendezet gyárában a 10.000-ik tüzi-tecskendő. — A hazai ipar iránt kiválóan érdekfűző és irányadó körök e nem csekély fontosságú esemény alkalmából méltányolni kívánták Walsler Ferenc érdemeit — E célra az országos iparegyesület vezérferfiain és a tüzoltóság korából bizottság alakult, hogy az esemény emlékére fényes ünnepélyt rendezzen melyre a hazai tüzoltók vezérferfiain kívül mindazokat az előkelőségeket is meghívta, kik a hazai gyáriparnak ez ága iránt érdeklődéssel viseltetnek. — A 10.000-ik tecskendőt véletlenül ép a magyar kikötő város Fiume vásárolta meg a fumei tüzoltó-egylet részére. A bizottság kebeléből ennek folytán egy küldöttség alakult, hogy az ünnepélyre a Fiumében időző József főherceget, a városi hatóságot s a fumei kormány vezérferfiaint meghívja. — A fényes ünnepély e hó 11-én tartatott meg a fővárosi vigadóban csaknem háromszáz meghívott részvétele mellett — Nemesak a fővárosból, de az ország távolabbi vidékeiről, Fiuméből és Zágrárból

is számosan jertek meg. Az ünnepély napjára az ország minden részéből számtalan üdvözlő távirat érkezett az ünnepelt gyárhoz — A nagyszámú táviratok közül különösen kiemeljük József főhercegnek Fiuméből küldött következő táviratát: „Fogadj a legőszintebb üdvözlőmet a magyar ipar és a hazai tüzintézményünk körül szerzett kiváló érdemeihez. — Tartsa meg az Ur Isten még sokáig hazánk javára — József főherceg.” Az üdvözlők között látjuk gróf Khuen-Héderváry horváth bán, gróf Zichy Agost fumei kormányzó, Hertelendy József, Horváth Mihály, gróf Zichy József főispánok stb. üdvözlőit, Gróf Széchényi Ödön török altábornagy, a konstantinápolyi tüzoltók főparancsnoka, Falk Miksa, Lukács György államtitkár, Gróf Batthyányi Lajos stb.ek táviratát. A kereskedelmi kamarák, tüzoltó-testületek és magánosok ez élénk érdeklődése az ünnepelt iránt, híven fejezi ki azt az általános meglepetést és örömet, melyet a hazai tüzoltó stb. szerek gyártásának fölvirágzása ország-szerzte keltett.

Közgazdaság.

A magyar-francia biztosító részvénytársaság Beniczky Ferenc ur ő méltósága elnöke alatt f. é. április hó 18-án tartotta közgyűlését. Az előterjesztett igazgatósági jelentésből a következő figyelemre méltó adatokat közöljük, A díj- és illeték bevétele a tüzbiztosítási ágazatban 4.030,072 forintra; a jégbiztosítási ágazatban 507,080 forintra; a balesetbiztosítási ágazatban 47,211 forintra; az életbiztosítási ágazatban 792.907 forintra; az összes díjbevétele 5,377,271 forintra jutott. Viszontbiztosítási díjakra valamennyi ágazatban kiadott 1506636 forint; károkért kifizetett a tüzágazatban 2.306 021 forint; a jógagazatban 482,822 forint; a balesetágazatban 4920 forint; az életágazatban 186 812 forint; összesen 2.975,655 forint Az intézet bevételei a társasági hazak jövedelméből, kamatokból, értékek utáni nyereségből és különféle bevételekből 308 952 frtra rugtak; az intézet tartalékai 4923,073 forintot tesznek. A díj-kötelezvénytárcza 7784,680 forintot tartalmaz. A biztosítási tőke és járadék (életbiztosítási osztály) 19.076,764 forintot képvisel. Az intézet fennállása kárterítések fejében készpénzben ötven millió forintnál többet fizetett ki.

A 35 054 forintot tevő tiszta nyereség nem osztatik el, hanem 32,240 forint kétes követelések tartalékalapja létesítésére fordítatik, és 2,814 forint új számlára átvitetik.

A társaság biztosítéki tőkéi az évi díjbevételel hozzászámításával 11, 752, 460 frtra rugnak. Az angol módszer szerinti 10 kros beti díju életbiztosítások meghonosítása által az intézet tényleges szükségletnek felelt meg és azzal főleg kevésbé módos néposztálynak alkalmat nyújtott az életbiztosítás áldásaiban való részesedésre.

Örömmel constatálják a közgyűlés elé terjesztett számadásokból és jelentésekből, hogy ezen hazai intézet üzlete szép eredményekkel biztató fölvirágzásnak indul és hogy az elmúlt 1890 évben, mely különösen a hazánkban működő biztosító intézetekre nézve válságosnak mondható, a mostoha viszonyok és az elemi csapások dacára ily szép eredményt tudott felmutatni, mely eredmény legnagyobb részben az igazgatóság erélyes, takarékos és szolid üzletvezetésének köszönhető.

VASUTI MENETREND.

Csongrádról indul — d. e. — —	9.—
K.-Kis-Szállásra érkezik.	9.52
Félegyházára — — — —	10.29
Szegedre ind. (sz. v.) — — — —	11.27
Szegedre érkezik — — — —	12.57
Budapestre ind. (gy. v.) — — — —	12.07
Budapestre érkezik — — — —	2.19
Csongrádról ind. — d. n. — —	2.15
K.-Kis-Szállásra érkezik.	3.01
Félegyházára — — — —	3.36
Szegedre ind. (gy. v.) — — — —	4.01
Szegedre érkezik — — — —	4.59
Szegedre ind. (sz. v.) — — — —	4.47
Szegedre érkezik — — — —	6.37
Budapestre ind. (sz. v.) — — — —	4.43
Budapestre érkezik — — — —	8.30
Budapestről ind. (sz. v.) d. e. — —	7.45
Félegyházára érkezik.	11.22
Csongrádra ind. — — — —	12.15
K.-Kis-Szállásra érkezik.	12.48
Csongrádra — — — —	1.31
Szegedről ind. (sz. v.) — — — —	11.01
Félegyházára érkezik.	2.01
Csongrádra ind. — — — —	12.15
Csongrádra érkezik.	1.31
Budapestről ind. (sz. v.) d. n. — —	12.10
Félegyházára érkezik.	4.42
Budapestről ind. (gy. v.) — — — —	1.40
Félegyházára érkezik.	4.—
Csongrádra ind. — — — —	4.55
K.-Kis-Szállásra érkezik.	5.53
Csongrádra — — — —	6.18
Szegedről ind. — — — —	3.—
Félegyházára érkezik.	4.33
Csongrádra ind. — — — —	4.55
K.-Kis-Szállásra érkezik.	5.53
Csongrádra érkezik.	6.18

Felelős szerkesztő: Eder János.
Társ-szerkesztő: Tary István.
Kiadótulajdonos: Schwarcz Sándor.

Légen szárított természetes istálló-trágya

darabokban vagy zuzott állapotban

NEUMAN TESTVÉREK aradi czégtől

50 %-nál több szerves anyaggal.

Viz	8 %	Összes vilsav (phosphorsav) meny.	3.16 %
Szerves alkatrészek	35 %	Szerves légeny (Organ Stickstoff)	2.90 %
Hamu	57 %	Káli	1.45 %
Vizben oldható vilsav	1.28 %	Vilsavas (phosphorsavas) káli	2.46 %

Ara 100 métermázsánként 160 forint az aradi vasut-állomásra szállítva, zuzott állapotban 200 forint.

Kizárólagos képviselő Magyarországon, Horvátországon és Slavonia részére

Szavoszt Alphonsnál

V. Arany János-utca II, BUDAPESTEN V. Arany János-utca II,

hol minden felvilágosítás készséggel megadatik.